

N:o 6.

Af herr **Björlin**, med förslag till ändrad lydelse af 14 § i lagen angående eganderätt till skrift den 10 augusti 1877.

I 1877 års lag om eganderätt till skrift förekommer ett stadgande, som ställer dramatiska författares efterlevande i en vida ofördelaktigare ställning än andra skriftställares. I fråga om sådana dramatiska arbeten, som äro afsedda att uppföras, eger, såsom väl bekant, ersättningen för uppföranderätten en större betydelse än arvodet för deras utgifvande af trycket. Men under det nämnda lag lemnar författare och deras rättsinnehafvare eganderätt under författarens lifstid och femtio år efter hans död i hvad angår arbetets utgifvande, så är åter den tidrymd, under hvilket ett dramatiskt eller dramatiskt-musikaliskt arbete icke utan författarens eller dennes rättsinnehafvares samtycke kan uppföras, inskränkt till hans lifstid och endast fem år derutöfver.

I den ursprungliga kongl. propositionen var till och med rätten ännu mera begränsad. I anslutning till den då gällande 1855 års förordning ville dåvarande justitieministern endast i det fall, att arbetet utgifvits i tryck och författaren aflidit, innan fem år förflutit efter tryckningsåret, medgifva åt rättsinnehafvaren en så så lång skyddstid efter dödsfallet, att det hela blefve fem år. Såsom skäl för denna korta skyddstid angafs »en behöflig hänsyn till teaterföreståndarnes intressen», och det tillades, att densamma »veterligen icke framkallat några klagomål». När lagutskottet förordade en allmän skyddstid af fem år efter författarens död, hvilket blef lag, så anfördes likaledes såsom skäl teaterföreståndarens intresse, hvilken, i fall han betalad honorar för ett stycke, hvars författare aflidit kort efter det aftalet uppgjordes, borde åtminstone under någon tid efter dennes död ega uteslutanderätt att uppföra arbetet. I annat fall skulle för öfrigt osäkerheten vid uppgörelsen i hög grad nedtrycka författares honorar. Ett par

reservanter påyrkade redan då skyddstidens utsträckande till tio år, men Riksdagen följde lagutskottets hemställan.

Under de 25 år, som förflutit, sedan denna lag antogs, hafva förhållandena väsentligen ändrats. Åskådningssätten om skydd för immaterielt arbete hafva både här och i utlandet utvecklats till förmån för detta arbetes utföware. Vid tidpunkten för den nu gällande lagens antagande hade föga mera än ett tjugutal år förflutit sedan öfver hufvud taget något skydd alls lemnades för dramatiska verks uppförande och vid denna tid ansågs alltjemt teaterverksamhet som en så vansklig och dålig affär, att hänsyn så godt som uteslutande togs till teaterföreståndaren på bekostnad af författaren. Erfarenheten har emellertid nu ådagalagt, att denna verksamhet rätt och klokt skött kan vara ekonomiskt fördelaktig och icke minst har det visat sig, att svenska originalstycken egt benägenhet att varda repertoarpjeser. Intet skäl synes längre föreligga att icke lika väl tillgodose författarens som teaterföreståndarens sak och låta den förre njuta den rättmätiga lönen för sitt arbete. Det må tillika anmärkas, att numera vid stående scener i vanliga fall författarearfvodet utgår i form af viss procent af inkomsten och genom detta tantièmesystem, som är ömsesidigt rättvist, erhåller ju endast författaren eller dennes rättsinnehafvare arfvode så länge det för teaterföreståndaren är fördelaktigt att uppföra stycket. För öfrigt bör det för en solid teaterföreståndare innebära en viss fördel att kunna träffa öfverenskommelse för längre tid, oberoende af en författares listid, och derigenom vara skyddad gentemot ingrepp från konkurrenter, som nu utan någon ersättning kunna tillägna sig arbetet sedan fem år efter författarens död förflutit. För det fåtal stycken, hvilka en längre tid öfverlefva sina författare, kan icke författarearfvodet utgöra någon tyngande post i en teaters budget. Hvad åter angår allmänhetens intressen, så torde de i ingen nämnvärd mån kunna anses trädde för nära genom att teaterförfattare i detta fall erhålla hvad rätt och billighet kräfva; snarare skulle man kunna påstå, att friheten att eftertrycka ett literärt arbete långt mera än friheten att utan ersättning uppföra ett drama kan lända allmänheten till ekonomisk fördel, enär i förra fallet täflan mellan olika förläggare betydligt kan nedbringa de olika upplagornas pris, under det att knappast en konkurrens teaterföreståndare emellan om samma stycke kan tänkas medföra någon prissänkning; och hvad den dramatiska författarens rättsinnehafvare gå miste om i ersättning sålunda knappast kommer allmänheten till godo.

Hurusom helst måste det förefalla i hög grad obilligt, att en dramatisk författares arfvingar, åt hvilka den aflidne som oftast icke torde efterlemna några mera betydande tillgångar, skola så kort tid efter hans från-

fälle beröfvas det tilläfvventyrs enda värdet i hans qvarlåtenskap, nemligen hvad uppföranderätten till ett populärt teaterstycke kan inbringa. Ett liberalt skydd för frukterna af det immateriella arbetets mödor, hvilka ju mer eller mindre omedelbart komma landets kultur till godo, synes på detta område lika väl som på andra vara påkalladt.

Andra länders lagstiftning visar också, att Sverige härutinnan befinner sig på en mycket efterblifven ståndpunkt. Exempelvis medgifves i *Tyskland* och *Österrike* en skyddstid af 30 år efter författarens död, i *Belgien*, *Danmark*, *Finland*, *Norge*, *Frankrike* och *Ungern* 50 år efter samma tidpunkt; i *Italien* och *Spanien* är skyddstiden bestämd till 80 år efter arbetets första uppförande, i *England* och *Förenta Staterna* till 42 år der efter. Äfven i aflägsna stater som *Ecuador*, *Mexiko*, *Transvaal*, *Bolivia*, *Tunis* är skyddstiden 25 till 50 år efter författares död, och bland alla stater som öfver hufvud meddela ett dylikt skydd har *Sverige* — jemte *Chile* — minst tillgodosett författarnes intresse.

Detta förhållande har gifvetvis förefallit svenske författare hårdt och obilligt och Sverige såsom kulturstat föga värdigt. Sveriges författareförenings styrelse har uttalat en enhällig önskan, att dessa för våra teaterförfattare menliga bestämmelser måtte undergå en ändring. Det kan då ifrågasättas, om icke uppföranderätten borde ega lika långt skydd som författarerätten. Denna uppfattning om fullständig likställighet mellan dessa kategorier uttalades redan af tre reservanter till det utlåtande af 1850—51 års Riksdags allmänna besvär- och ekonomiutskott, som resulterade i 1855 års kongl. förordning, och i de flesta kulturstater har denna princip häfdats. Emellertid finnes det enstaka land, der uppföranderättens skyddstid är något kortare än författarerättens, och ehuru våra närmaste grannland, *Norge*, *Danmark*, *Finland*, bestämma en tid af 50 år efter författarens död, torde måhända, på det steget icke må anses alltför stort, den svenska lagen stanna vid samma siffra som den tyska och österrikiska eller 30 år.

Jag tillåter mig alltså föreslå den ändring i lagen angående eganderätt till skrift af 10 augusti 1877, att första punkten i 14 § erhåller följande lydelse:

Författares eller öfversättares i detta kapitel omförmälda rätt gäller för hans lifstid och trettio år efter hans död.

Stockholm den 23 januari 1902.

Gustaf Björlin.